

Vasten

**HOUVAST
OP SCHOOL**

VERHAAL

Anne is bij oma. Daar komt ze graag. Bij oma is alles net even anders dan thuis. Het huis staat voller, er is veel meer te zien. Als oma thee drinkt, smaakt het heel anders dan thuis. Maar niet vies, hoor! Anne vindt de thee van oma heel lekker. Ze is ook dol op de koekjes van oma. Oma schenkt de thee in. Ze houdt de theepot hoog boven de kopjes. Het straaltje thee valt zonder te knoeien in het theekopje. Anna kijkt ernaar. Knap van oma, denkt ze.

Ze kijkt naar de trommel met koekjes. Welke koekjes zouden erin zitten? Die met zo'n roze streepje vindt ze het lekkerst. Maar oma pakt de koekjes niet. Anna durft er niet om te vragen. Thuis zou ze zelf de koektrommel open hebben gemaakt om erin te kijken. Maar bij oma doet ze dat niet. Oma grinnikt. Ze ziet dat Anna naar de koektrommel kijkt. Ze pakt de koektrommel op en laat hem aan Anna zien. Leeg! Oma lacht alweer. Ze zet de trommel terug.

Ze zegt: "Geen koekje, dit keer! Het is vastentijd." Anna kijkt oma vragend aan. Ze heeft geen idee wat oma bedoelt. Oma legt het haar uit: "Met de vastentijd eet je geen koekjes en doe je extra veel goede dingen. Ik doe dat altijd in de weken voor Pasen." Anne kijkt naar haar thee. Geen koekje. Ze moet opeens denken aan mensen die helemaal geen eten hebben. Ze kijkt oma aan: "Dan leven we even net als arme mensen." Oma lacht alweer. "Zo erg is het ook weer niet, hoor! We kunnen wel koekjes kopen, maar we dóen het een tijdje niet." Anne knikt, maar snappen doet ze het nog niet helemaal...

"Vroeger deed iedereen er aan mee. Mijn hele familie en al mijn vriendjes en vriendinnetjes! Wel veertig dagen aten we minder, vasten noemden we dat. We aten geen vlees of lekkere dingen. Maar op zondag was alles weer even een dagje gewoon! Dat was dan weer heel erg fijn. We luisterden in de kerk naar de verhalen van Jezus en probeerden te leven zoals hij. Veertig dagen telden we af en al die dagen aten we veel minder. We deden iets voor een ander en kregen daar geld voor. Dat geld deden we in een doosje en aan het eind van de vastentijd gaven we het geld aan de kerk. Voor de mensen in de wereld die het minder goed hadden dan wij. We vonden dat ieder jaar weer een bijzondere tijd."

Anne zegt: "Iets doen voor geld, is dat net zoiets als challenges?" Oma kijkt Anne vragend aan. "Wat is dat?" vraagt ze. "Nou, dan kun je mensen geld vragen om te geven voor iets moeilijks wat je gaat doen. Zoals tien rondjes rennen om de school. Dat geld is dan voor mensen die niet zo'n fijn leven hebben." Oma knikt, "Dat lijkt er misschien wel een beetje op." Anne denkt aan vorig jaar, toen ze op school lege flessen inzamelden. Elke dag liepen er kinderen helemaal naar de winkel om de flessen in te leveren. Iedereen deed mee en aan het eind van de actie was er veel geld. Dat werd naar een weeshuis in Afrika gestuurd. Maar is dat ook Vasten? Ze vraagt het aan haar oma.

Oma loopt naar de keuken en neemt de kopjes mee. Je kunt aan de rimpeltjes boven haar ogen zien dat ze nog nadenkt. Ze maakt een sopje en laat de kopjes er voorzichtig in vallen. Anne pakt de theedoek om de kopjes af te drogen. "Als je iets kiest om niet meer te doen, zoals snoepen, moet je je best doen om vol te houden. Niet alleen één dagje, maar eigenlijk veertig dagen lang. Zo lang volhouden is best moeilijk."

**HOUVAST
OP SCHOOL**

De afwas is klaar en Anne geeft de poes Borre brokjes. Borre strijkt langs haar benen. Anne denkt na. Welke dingen zouden voor haar moeilijk zijn om te laten? Ze maakt een lijstje in haar hoofd: koekjes eten, de iPad laten liggen, op tijd naar bed gaan zonder te klagen, haar kamer opruimen, haar speelgoed delen met haar jongere broertje,...

Hoe zou het zijn om deze dingen veertig dagen te laten en het anders te doen? Hoe zou het voelen om te vasten? Het lijkt Anne opeens heel bijzonder.

Dan komt oma bij haar staan. Ze knuffelt Anne. Anne kijkt op. Ze vraagt: “Mag ik misschien met u meedoen?” Oma kijkt haar verbaasd aan. “Ja, dan vast ik met u mee. En dan bedenk ik ook een challenge voor mezelf. U kunt mij helpen. Dan bel ik u elke dag op en vertel ik hoe het is gegaan.” Oma vindt het meteen een goed plan. “Dan verzin ik ook challenge voor mezelf, zoals jij het noemt!” Oma lacht weer: “Maar ik ga geen rondjes rennen, hoor!”